Пане докторе!

Три дні не було мене в просекторії , і Ви, такий все точний, такий строгий, коли це торкається викладів , досі не спитали своїм звичаєм моїх товаришів, і якої причини не приходить студентка Ярослава В.?

І чому Ви цього не зробили, пане докторе?

Я ждала, що Ви першого дня моєї неприсутності спитаєте про мене своїм звичайним, діловим голосом і — саме тим своїм "безпротекційним" тоном усунете всяку згадку Ваших у мене відвідин.

Сьогодні починаю вже докоряти собі, що Ви, може, навмисне дали мені першенство: це я повинна була зараз другого дня прийти на виклади, сісти на своє місце в третю лавку і, як звичайно, чатувати очима на кожне слово з Ваших уст.

Це було б теж перекреслило той випадок. Та ні Ви, ні я не вміли скористати із зручного виходу з цієї ситуації, й тому тепер дійшло до того, чого я найбільше боялася,— мушу давати Вам пояснення.

Я не можу означити точного речинця, коли стрілила мені ця шалена думка до голови.

Напевно знаю, що почалося з того, що Ви, такий ввічливий, такий "ласкавий", як Вас у лікарні називають, з своїми пацієнтами, не мали ніколи одного приязного слівця для своїх студенток, які (з Вас надто добрий психолог, щоби не запримітити цього) мали до Вас багато симпатії...

Це могло сердити. Могло боліти. Могло давати багато приводу до думання, але це манило, докторе.

Це просто штовхало мене до Вас.

Коли б Ви, докторе, були вже такий сивий, як проф. М., або так мало фізично привабливий, як др. Д. (якого, зрештою, ми всі дуже шануємо), то можна б було зрозуміти Ваше "професорське" відношення до нас, студенток.

Але Ваші уста й Ваші рамена (я не раз заздрила хворим, що їх Ви з такою зручністю переносили з ліжка на операційний стіл) творили просто нахабний контраст із Вашою поведінкою. Скільки разів спинялася я очима на Ваших устах, все мала враження, що вони приспані наркозом.

Скільки разів Ви відчиняли уста, щоб почати свій професорський виклад, в мені все щось бунтувалося проти насильства, яке Ви хотіли завдати природі...

Потім,— це вже друга фаза розвою моєї шаленої думки,— з'явилася одного дня непереможна охота — поцілувати Вас у самі уста.

Мені здавалося, що поцілунок міг би привернути їм життя...

Дійшло до того, що я дослівно захворіла Ваших уст, докторе, а Ви, всупереч принципові своєї поведінки з пацієнтами, не хотіли бути "ласкаві" для мене.

Але я мусила, за всяку ціну мусила поцілувати Вас в самі уста.

Тоді я "захворіла" на грип з "комплікаціями" й попрохала Вас телефонічно відвідати мене.

І Ви прийшли. Почуття обов'язку лікаря перемогло нехіть професора до студентки...

І коли Ви з'явилися на порозі моєї кімнати з невідступною підручною торбиною з лікарським приладдям у руках, такий поважний, такий зрівноважений, майже величний, мене в одній хвилині покинула відвага виконати свій безглуздий намір.

Я причаїлася в ліжку й вдавала хвору.

Ви підступили ближче до мого ліжка й поставили кілька вступних питань (як же інакше звучать ці питання, що Ви даєте їх своїм пацієнтам, "ласкавий" докторе!).

Ви змірили мені живчик , але це, видно, не вдоволило Вас, бо поставили мені тепломір під паху. І оце я перший раз дістала страх перед Вами, перший раз почула себе тільки Вашою ученицею: якими очима подивитесь на мене, якщо тепломір викаже нормальну температуру?

Коли Ви похилились наді мною, щоб витягти мені тепломір, і Ваші уста були так близько мого чола, що я чула на ньому їх подих, щось штовхнуло мене і я, не маючи сили опертись спокусі, схопила обома руками за Вашу шию і поцілувала Вас сильно, в самі уста...

І оце сталось щось неймовірне: Ви перелякались мого поцілунку.

Бути може, Ви взяли це за прояв недуги у мене, може, за божевілля, можливо, що Ваш страх навіть більше оправданий, ніж мій поцілунок, але саме те, що Ви, такий недоступний, такий величний, перелякались поцілунку дівчини, вплинуло на мене, як зимний душ на божевільного.

Сьогодні думаю, що пригода ця не могла щасливіше закінчитись для мене.

Бо, коли б Ви у відповідь на мій поцілунок здушили мене у своїх раменах так, щоб ледве дихнути могла, або коли б, обурений моїм

зухвальством, без слова вийшли, тріснувши дверми, щоб аж шиби у вікнах задзвенькотіли, почалась би найнебезпечніша (часто невиліковна) фаза моєї недуги: я закохалась би в Вас, пане професоре!

А так Ви за одною візитою вилікували мене зовсім, за що повинна я Вам хіба вдячна бути.

Завтра буду на викладах у третій лавці. Прохаю, вилайте мене порядно за пропуск лекції у присутності всіх товаришів.

Ваша студентка Яра В.

1933